

22. szám.
 Junius 3-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Lonkay Antal.

Bezzeg jó volna most, ha ezt a nagy férfit is per „barátunk“ titulázhatnánk. Nagy ajánló levél lenne ez ránk nézve mind a földön, mind az égen; a földön a Honra, az égen az Üstökösre nézve.

Mert vagynak, tagadhatatlan, országos hírvű költők, kik műveikkel kivívták maguknak a halhatatlanságot. Igen, de milyen halhatatlanságot? „Itt a bökkenő!“ mondja Hamlet. Ám Lonkay nem azon utat követi, melyen e profanus halhatatlanok járnak.

Ő tudja jól, hogy az ember hüvelyes vetemény, a kinek a külső hüvelye csak addig jó, a míg zöld; de ha leszedetvén, télire eltételek, akkor csak a borsóként bennrejlő szellem becsültetik benne: azért mindenkép azon kell törekednünk, hogy e télire elteendő kincs meg ne zsizsikessedjék.

E nagy czél lebeg Lonkay előtt, s azt soha szem elől nem is téveszti.

Csupán az Üstökös korlátolt terjedelmének tulajdonítandó, ha e nagy férfiú érdemeinek teljes elenchesát közölni nem bírjuk, s csak az öregéből válogatunk.

Az ő tolla még azon ludak egyikének szárnyából való, melyek hajdan rövid, de velős felszólalásaikkal a Capitoliumot megmentették.

E toll védelmezi most is a Vatikánt — mindenki ellen, a ki ott alkalmatlankodni akar: Garibaldi ellen, az olaszok ellen, az eretnekek ellen, a pogányok és zsidók ellen, a hitetlen ujságírók ellen, a vörös herczeg ellen: a francia védsereg ellen; sőt még nagytisztelettű Palástthy úr ellen is.

Buzgalma még oda is kiterjed, hogy ha más irótársa új-ságában valamely tévedést észrevesz; azt rögtön jobb útra téríteni iparkodik, melyért is azok neki csak örök hálával tartozhatnak. Kérlelhetlen szigorral sujtja különösen a profanus magyar

írókat, kiket oly módon igyekeznek semmivé tenni, hogy lapjában latin kadenceziás verseket közül ezen classicus mintájára a Csokonai Karnyónéjában foglalt carmennek

„Oh Mantuja, oh Mantuja!

Non procul est a Genuja:

Seit iam dominatio tuja:

Merre nyílik a kapuja?“ mely latin versek eddig is köztetszésben részesülvén, már már leszoritják a magyar poétákat a Heliconról. Úgy kell nekik.

Lonkay még a síron túl is anathemával üldözi e profánusokat. Egy haldokló lapszerkesztőre nem rég olyasmit mondott, mintha „döglőfélben“ volna; s buzgalmáról dicséretesen tanúskodik azon megjegyzése, miszerint Lincoln nagyon megérdemlette azt a büntetést, hogy megölték. — a mért pénteki napon színházba ment. Hiszen világos is, hogy a színész nem hal, hanem hús.

Azonkívül pedig egy egész új genre-val szaporította a magyar litteraturát; e genre a „Péterfillér irodalom.“ Ő Péterfilléreket gyűjt, s az adakozók minden forinthez egy kegyes

mondatot írnak versben és prózában, s e mondatok gyűjteménye az Idők Tanujában a capite kinyomattatik. A Péterfilléreket, hajh! Merode generalis jámbor zuavjai menten beiszszák, de a szép mondatok gyűjteménye örök időkre megmarad; kegyeletes tanúságaul azon Időnek, a melyben a lelkes hazafiak még pénzt is mellékeltek a verseikhez. a miket beküldtek valami újságnak.

Mindez érdemeiért ragyog e kitünő férfú keblén amaz érdemjel, mely őt a Gergelyrend lovagjává teszi, s felhívja a saracénok elleni harezra. Viselje egészséggel.

De még ez nem minden jutalma az igaznak.

Voltak kegyes érdemekben gazdag emberek, kik szinte kivívták maguknak a tulvilági halhatatlanságot; de Lonkay minden megboldogultaknál *hosszabb* halhatatlanságot szerzett magának, mert az övé meg van toldva még a *tulvilágon innen is három esztendővel*; a mennyiben buzgó honfiak és honatyák három évre biztosították az Idők Tanuját az „élet“ felől.

Halandó ember! halandó újság! láss példát és okulj belőle!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Aszt almotam, hogy ur voltam.

Vagyok izs, de csak titularis ur: voltam pedig almomban valóságos ur, a kinek van izs, lehet izs.

Mert voltam nagy ur, természetesen voltam tag lofutatas — csonakda — vízvezető — gazdasági kialitas — nemzeti színház comité — akademia igazgató tanács — casino etcaetera közhasznu valalatoknál.

Koran regeltül kiső ebidig mindig gyűlisbe ültem, egyikből kiültem, másikba beültem; csináltam vasutat, szekirutat, gyalogutat, lanchidat, aquaeductust, alatkertet, kanalist, biztosítottam tüztül, víztül, jigtül, fagytul, szarazsagtul, marhabetegsigtül, kolumbacsí szunyogoktul; asatam küszenet, vasat, rezet, porcelant; — vigig halgatam előadásokat, hogy fejem izs szi-

delgete bele: szeretem volna hazamenyi, de szomszidom aszt monta: it maracz; ez „*ur dolga.*“

No de tudom, hogy ebid utan mingyart lefekszek.

Persze. Uri ebiden izs nekiek fejemet kelete törnyi toasztokon, mert ez megint „*ur dolga.*“ is mikor felkeltünk, volt este kiső. Voltam mar nagyon alhatnam.

— Oho; mongya kamerad, most megyünk theatrumba: inekel nagy inekesni, nekünk kel tapsolnyi, koszorut ledobalnyi, mert ez izs „*ur dolga.*“ — Ez tartota ijfilig.

— Oho, mongya kamerad, most megyünk estilyre. sok celebritas lesz együt. kel megismerkentünk. Regelig ismerketem, is politizaltunk, mert ez izs „*ur dolga.*“

Jaj de elfaratam bele.

— No mar most regel van, kedvezs barátom uram, mar most megyek am alunyi.

— Mit gondolsz! kiabal kameradom, nem tucz; hogy vagyunk jutalomosztogató jury; nyölez orakor öt kel lenyi, kialított alatok fogait nizegetnyi, mert ez izz „ur dolga.“

Dilig tehát voltam jutalomosztó jury; de már igazan mondok, már alig áltam labomon.

No már most vige van! De ugyan jól fog esnyi egy kis dilutanyi siesta.

— Siesta hat; mongya kameradom; nem tucz, hogy be vagyunk írva csonakversenybe; most gyüsz velem vizre: in lesznek kormányos, te meg húzod evező lapatot. Ez is „ur dolga.“

Kirem alasan, egisz estig mindig eveztem, tenyeremről mind lement a bőr. De míg ere sem fölibretem.

— No pajtas, már most aztan joiczakat.

— Semi joiczakat, mongya kameradom. Most gyün mig csak igazi „ur dolga,“ frisen átöltözkönyi, aztan megyünk tanzolnyi balba; sok szip kisaszony öt varakozik minket.

Nekem másik regelig kelete tanzolnyi.

— No de már most igazan lefekszek.

— Hova feküszöl? ranczival visza kameradom; lesz mingyar akademiái nagy gyűlis, elnöksig fog tartanyi szip beszidet, azt halgatnyi „ur dolga,“ aztan el ne próbálj alunyi alata.

Kirek alazatosan, már akkor semi porczikamat nem izeztem, is egisz felolvasas alata muta-

to ujamal feltartoztatam szemem pilajat, hogy le ne ragagya.

— No de tovább nem alak labamon.

— Nem is kel labadon alnyi, mongya kameradom, hanem ülnyi nyeregbe. hiszen handicapot, meg trialstakest együtt fogjuk futatnyi most mingyar; — fogatunk egymasal: akadályversenyben ki megelőzi masikat fil lofejel?

Csak hagytam magamat feltolnyi aztan lora, bele ülnyi nyeregbe. Hiaba, a ki ur, anak ilveznyi kel urasagot; — azal neki a homoknak! rugta, szalata velem a fako, in meg ü vele. ugrotunk arkokon, sövinyeken keresztül, elmarata lilekzetem, elmarata sipkam; olyan sebesen futotunk, hogy mig lo kit hatulso laba izz elmarata hatuljaval, is fil lo ugy futota kit elsővel odab; nekem minden csontom összetörte, utolyara izz bukfenczet vetete velem. in kitörtem a nyakamat, is meghaltam. Ez izz „ur dolga.“

De míg ere sem fölibretem.

Most már had legalab csak megpihenek.

Dehogy pihenek. Akor, mikor már meghaltam, odagyün kameradom, is aszt mongya; tudod, hogy fogatunk szaz aranyba, melyikünk elib iri czilhoz? Te kitörted nyakad, tehát fizet. Ez izz „ur dolga.“

De már ere fölibretem!

Soha se nem többet leszek ur!

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

Egy szerető nagybátya titkos levele,

szeregett unokaöcséséhez.

Módunkban volt egy fotografiáját megkaphatni annak a levélnek, melyet egy nagyhirű nagybátya az unokaöcséséhez sub rosa írt, s közöljük, a hogy kaptuk.

„Kedves öcsém.“

„Szeretlek, szeretlek, de ne mondd senkinek!“

Ezt a nótát én egy debreczeni cifra subára kivarvva olvastam, s most jónak látom felmelegíteni.

Én nagy fáradsággal feldraperierozom a nagybátyánkat Julius Caesár köpönyegével; s akkor te előállsz, felemeled a palástot alul, s bebizonyítod, hogy ime Caesár is *sansculotte* volt.

Hát okos tréfa ez?

Én, mint a *krokodilus*, hanyatt fekszem a homokban, s elhítem a világgal, hogy békés intencióim vannak; akkor te előállsz, mint az *ichneumon*, s szétfütyölöd, hogy nem kell a krokodilusnak hinni, mert még eleven, s bekapja, a ki közel megy hozzá.

Hát barátság ez?

Én elviszlek magammal *oroszlány vadászatra*, s engedem, hogy fogd a puskámat; míg én lesem a vadat; s mikor legjobban maszkirozva vagyok, mikor már szimaltolják a csalétket az oroszlányok, akkor te elkiáltod magadat: „gyertek csak ide! van az én bátyámnak olyan puskája, hogy kettőt lö vele.“

Az elfogott rabszolgotartó.

Felszabadult néger: „No gazda! most én adok érted pénzt: hogy adod magadat? megveszlek.

Hát vadásztempó ez?

Én megengedem, hogy a kártyámba nézz, s mielőtt hívásra kerülne a dolog, te kibeszéled, hogy mik a színeim?

Hát raison ez?

Úgy hiszem, annyi praxissal már minden feleséges embernek lehetne bírni, hogy ezekre a kérdésekre: „hová mégy?” és „hol voltál?” mindig tudjon egy reserva feleletet tartani.

Aztán micsoda rosz hasonlatosságokat idézgetsz te ottan? Hogy miket beszélt a nagybátyád Szent Ilonán?

Hiszen ha én Szent Ilona szigetén volnék, én is azt beszélném, hogy mit tettem volna én Párizsban? de

ha Párizsban vagyok, nem teszem azt, a mit Szent Ilona szigetén beszélnék.

Jövöre azért azt parancsolom neked, hogy nem bánom akármit beszélsz, de válaszs magadnak hozzá olyan helyet, a hol senki sem hallja; ha pedig több ember előtt akarsz beszélni, azt elébb velem közöld stemplis papiroson.

Most pedig eredj egy kicsit utazni és híreszteld el, hogy én milyen reactionarius lettem. Azzal fogod a hitelézőimet legjobban megnyugtanni.

Addig is majd imádkozom érted, de te, kérlek szépen, ne imádkozzáál én értem.

Szerető nagybátyád,

N.

Az udvariás futtatók.

Pesti lovar. Minthogy Bécsben mi nyertük el a jutalmakat, itt Pesten mi engedjük önöknek elnyerni a mieinket.

Bécsi lovar. Oh kérem, a nagylelkűséget el nem fogadhatom.

P. l. Kénytelen ön elfogadni, mert mi lassabban fogunk futtatni, mint önök.

B. l. Akkor mi még lassabban fogunk futtatni.

P. l. Jó. Akkor hát fogadjunk arra, hogy ki jut leglassabban a célhoz!

Adoma.

A talpra esett élceiről Pesten is ismert öreg H. ur egyszer falusi jószágán, több ideig mulatván, — meg-növekedett szakálának lekaszásáról kezdett gondolkodni. Inasa váltig ajánlkozott, — hogy ő tud borotválni.

Nem bánom — mond az öreg ur, — de előbb — tégy próbát a béreseken. — Berendeltek 5—6 bérest, azon fölül hogy megborotváltattak, kaptak egy egy icze bort. — Azonban az öreg ur csak halasztotta a borot-

válkozást a jövő vasárnapig, — hanem furcsa eset jött közbe. Szüksége volt vasárnap reggel valami emberre az ispánnak — keresnek bérest, — keresnek kocsist, — egy lélek sem volt — férfi — a majorban található, — az ingyen borotválás elől — daczára az icze bornak, mind megretírált. No Márton — mond az öreg ur, inasának — már hát csak majd Pestre viszem én is a szakállamat.

A régi jó időkben.

Jurátusi szünnapjaimat egy időben a Cserháton töltöttem. — Pest megye Cserháta jelenleg is paradicsoma ugyan azős nemzeti szokások és vendégszeretetnek, hanem a régi jó időkben a tósgyökeres szívességben plane nonplusultrai példánykép volt.

A házias erényekben gazdag családanya névnapját ünnepeltük. E köztiszteletű magyar matróna üdvözlésére a közel s távol vidék diszközönsége egybesereglett. Fény és vendégszívességben páratlan dinomdánomot ültünk. A vendégek elszlottak.

Magam maradtam.

A kivilágos kiviradtig tartott vialom után a háziak pihenő fészkeikbe vonultak. A kifáradt cselédség mélységesen horkolt; az udvar hűsében egy-két lomha czigány nyujtózodott, én pedig egy virágzásnak indult szöifolugas alatt szunnyadoztam. A kertből felém omló illatár gondtalan ifjuságom, s a falusi egyszerű élvek mámorea közt épp arról álmodozám, hogy mult esti tündér termetű mazúr tánczosnómet láthatom-e még az életben valaha, midőn hatalmas robaj, csengés, bongás, paripa nyerítés s a fogatokról égbe durrogó ostorpatogások által ébresztetem föl édes álmodozásomból.

Tizenkét koci robogott az udvarra.

Azonnal mindenki talpra kelt.

A mult esti névnap ünnepélyröl elkésett távol megyei atyafiság érkezék e tuczet szekerezeti karaván alakjában.

A szokásos meleg fogadtatás után trakta készület volt a jelszó, mire nézve az udvar tollas és tollatlan népsége igénybe vétetett.

Artatlan bárányok vézének vala el; a malacz sivalkodás szomszéd falvakig hatott; kerti naturalék pusztítójául egy egész konyha-deputáció lön kinevezve; a hordócsapok gazdag csorgásra kényszerítették, a pece nye forgató taxli kutyácskákat pedig vasba kellett verni, hogy a padlásról — a hova menekültek — égető tűzhely állomásaikhoz térhessenek.

A lucullusi ebéd este végződött. Ősi szokás szerint bál következék. Én egy álló hét óta be se hunyván a szememet: megszöktem a táncz elől, s biztos menhelyül szalmakazalt választottam. Következik a sóló magyar.

A báli közönség engem proponál, engem kiált.

A kijelölt candidátus nem találtaik.

Padlást, szobákat, csúrt, kertet, ólakat, szomszéd paraszt hajléksort összevissza kutatják. Sehol sincs az inquirált fél.

Elvégre egy furfangos excommissárius által felföldöttem.

„Tréfáljuk meg egy kissé ezt a csavargót,“ inditványozá egy ó visontaival fülig kibélelt atyafi.

„A bizony jó lesz, de miként?“

Hát úgy, hogy a szalmakazlat rám gyujtották; a volt szerencsém, hogy egy a többinél valamivel józanabb polgártárs lábamnál fogva kiránczígált a lángok közül.

E perzselő tréfa pedig történt vala anno domini 1832.

B. G.

Sajtóhiba. Mult számunk, „A régi jó időkben“ rovatában 1864 helyett 1846 olvasandó.

Bernát Gazsihoz Bernát Gáspár.

Mexikó 1865.

Sietlek tudósítani. Jobban vagyok. A homeopáthia mentett meg. Aldom is Hanemant . . .illetőleg don Piczilkó Skatulka tanárt, a chinai birodalom protomedicusát és az alchimia nagy mesterét, a ki öt percz alatt rézpénzből brilliántot büvöl. Azon mesés quántumu kincsfélének, mellyel a szerencse honorált, aligha vettem valaha oly áldásos hasznát, mint e citrom jellemű láz alatt. Piczilkó doktor ugyan is sárgaság ellen, sárga ezresekbe diluált spécies arany lapdacsokat praescribált. Ettem is azokat éjjel nappal, úgy hogy étvágyam miatt nagyon meglapantak az arany garmadák.

Furesa kis ember ez a Piczilkó. Rózsabimbóban lakik; hajnali szellőt früstököl, és angyal álomból késziteti a pudingot. Hetenkint négy ország fizetése van. Abból kijöhet, ha nem prédál.

Sokaig tanakodtam azon, hogy mikép kaphassad e sürgönnyt mieléb. Madárministerünk don Csóka utba igazított. Egy öreg tuczet ordóval honorálva is lön. Ennél fogva e levéllel panamai extra hirundóm (ótott fecske) hasítja a léget. Nemes madár. Keresztapja Nőé sógor olajágas galambja volt, édes anyjául pedig azt a híres óceán vihart emlegetik, a mely a czehalat keszeggé morzsolta.

Itt ugyan maholnap mi dilettáns magyarok is löpor kánikulába kerülhetünk, azonban ily válságos napok közt sem feledkezem meg rólatok.

Divatlázban szenvedő hölgyeitekhez egy pár szóm van. Hírlap és pletyka telegráfok által terjeszd köztük a következő multságos igét:

Az idétlen a la Tarisznyó hajviselet és nevetséges utczai uszályok ellen itt is elég szigorun nyilatkozott a közvélemény. Epigramm, carrikatura s fütty alakban uton, utfélen ostorozvalön ezildomtalán divatág. Nem ért semmit.

A megrögzött rongybetegség hősies gyógymódot követelt.

Méltó jutalmát meg is kapta. Egy itteni szép és gazdag creolnót — a ki városunk hölgyvilágának divatpéldányul szolgált — furesa meglepetés ért.

Egy estén ugyanis, midőn fényes toilettjétől lett volna bucsut veendő: a hajbontással foglalkozó komorna elé koppan valami. Fölveszik, hát egy darab szalonna volt.

A titkos inquisitio eredménye a lön, hogy valameilyik telivér büvész sétáközben a szép creolnó Tarisznyó-hajzubonyába szalonnát csempészett.

E percztől kezdve Mexikóbul számüzve lön a tarisznyó hajviselet.

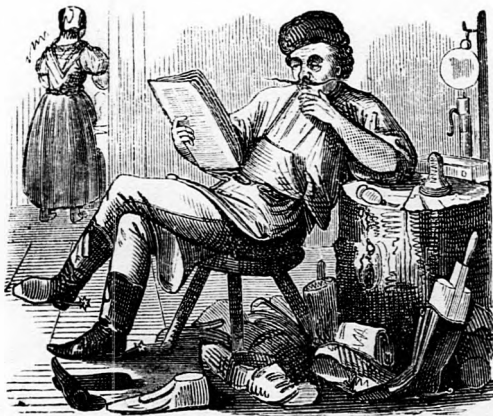
Hasonló sors érte az alkalmatlan sleppdivatot is.

Népes helyeken; színházak körül, esti séták alkalmával ugyanis rendszeres lábcsatározás dühöngött a hosszú ruhák Ellen. A közönség ellenszenve oda fejlődött, hogy a gyaloguszályok irtóháborujába nem csak lábfejeverek, hanem gamin ollók is szerepeltek.

Ezek ugyan nem épp lovagias reformeszközök voltak, azonban a czél elérte, mert széles egész Mixikóban egyetlen Tarisznyó-hajviseletet és uszályos öltönyt sem láthatni.

A női öltönydivatot Páris vevé kurtirozó ótalma alá; a hajéket pedig ó görögország egyszerű szépsége szolgáltatja. Isten veled.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCZIUM. Az ember ebben a nagy szárazságban már felmármé kész megfordítani a jelszót: „teingerre magyarai” s azt mondani: hogy „magyarrá tengeti!”

— — Egyébiránt pedig az a berlini professor az oka, a ki kikalkulálta, hogy nyolcz millió mérfölddel közelebb van hozzánk a nap, mint eddig hittük. Azért van most olyan dühös meleg. (Már nem tudta ez is a napot ott hagyni, a hol eddig volt).

— — Tehát Davis uramat is elesípték, még pedig aszszonyoknak öltözve. (Elég skandalum, hogy a mit pánczélban kezdtek, szoknyában végzik). Már most azt a porkolóbot, a ki Davisra örködik, ilyen czímmel fogják felruházni: „rab rabszolgatartót-tartó.”

— — Mexicó most az a boldog ország, a hol az egész világ minden nemzete rövid időn hajbakapva lesz egymással. Először is a csehek, horvátok, morvák és magyarok megverték a creolokat, indusokat és spanyolokat, azután a creolok, indusok és spanyolok megverték a belgákat, akkor a francziák visszaverték megint a creolokat, akkor az amerikai anglusok, németek, olaszok rohannak emezekre; végre még Chinából és Kamsatkából is fognak menni Mexicóba verekedni; s bár legálább csak a verekedő felek közül egy tudná, mért ütök?

— — Új török basa érkezett Bécsbe. Olyan tisztavérű ázsiai basa, a ki még soha sem látott frakkot, sem olyan embert, a ki a vízholdó edényt a fején hordozza kalapnak. (Talán az a húsz fekete képű szerecsény is annak a kíséretéhez tartozik, a ki itt jár most nagy parádéval a pesti utczákon?) Nem lehetetlen. Egyébiránt azok Beni Zug Zug arab proféta birkózó vitézei, a kik üres órákban a német színházban lépnek fel az erejüket mutogatni. (Majd megválnak, van-e annyi erejük, hogy a publikumot behúzzák?)

— — Egy lengyel péket rajta kaptak, hogy pisztolyok vannak nála a kenyerekbe sütvé. (Ez tehát furcsa magyarázatát találta ki annak, hogy „a ki tegedet kövel, te azt kenyérrel“).

— — Egy temesvári utazó beszéli, hogy azért késétt el félórával a vonat, mert a jasszenováci szilvásban megakadt a gőzkocsi — a tömérdek *hernyóban*, a mi a szilvást leette, s most mind a sinekre tódult, a sok elgázolt hernyótól aztán a kocsikerek olyan csúszósokká lettek, hogy nem haladhattak előre, míg a sineket homokkal be nem hintették. (Csak elvárom, hogy két hét múlva, hogy fogja az a temesvári utazó megint referálni, hogy azért érkezett meg félórával *hamarább* a vonat, mert a jasszenováci erdőben annyi *pillangó* szállt a vaskocsira, hogy azt kétszeres erővel taszították előre).

Fontos felledezés a politikus csizmadiától.

Figyelmeztetjük a diplomatiát, hogy tanuljon magyarral, mert csak akkor fogja megérteni, hogy mi történik Rómában e nevek összeállításával: Victor Emmanuel, — Vegezi — Revel? — Ez magyarul olvasva így hangzik: *Victor Emmanuel végezi „re“-vel*. Videant Consules!

Glycerin tövissek.

Két ifju ember egy vendéglőben a kellnerrel végzetlenül goromba volt, úgy annyira, hogy szelidebb természetű ott mulató felszólítá a pinczért, hogy türheti azt? mire az nagy bölcsen csak azt felelte, hogy azok ezért száz perczenttel adóznak jobban, mint az ur, amit fizet. —

Egy nagy úr több fogattal jelent meg egyik kis városi vendéglőben, kinek talán semmi ivadéka a tájon nem járt. A vendéglős főlakarta az alkalmat használni, reggel más nap a fizetésnél igen sokat akart mondani, oly sokat, hogy a számla megmondásánál egy poflevesre is számított. — 400 frt. volt az összeg, megboldogult váltópénzben. — A secretair kérdezte: „pengőben?” s mielőtt feleletet kapott volna, kiadott 4 darab szárazast, mit a koresmáros könnyebbült lélekkel zsebre is tett. —

Két K betűn kezdődő, s egymással rég nemes véteyben élő alföldi szomszédváros közül az egyik több eredeti jelességei közt arról is nevezetes, hogy a képző művészetnek bankjegy csinálási ágához némelyek különös előszeretettel vannak. — Történt azonban, hogy a most mult Sz.-Györgykor a másik K.-n egy magán erdőtulajdonos társulat által csősz lett választandó. — Míg a vállalkozó csősznek való egyéniség conduitisztáját kérdezteté az elnök, az egész őszinteséggel elmondá azt is, hogy csak pár nappal ez előtt szabadult ki, és hamis bankjegy csinálással volt terhelve. No ez kell nekünk ni, lett az elnök szavazata, így aztán ismét megbirkózhatunk a K.-ekkel, mert nekünk az erdőcsőszünk is bir olyas qualificatióval, mint K.-n némely előkelőbb állásuak. —

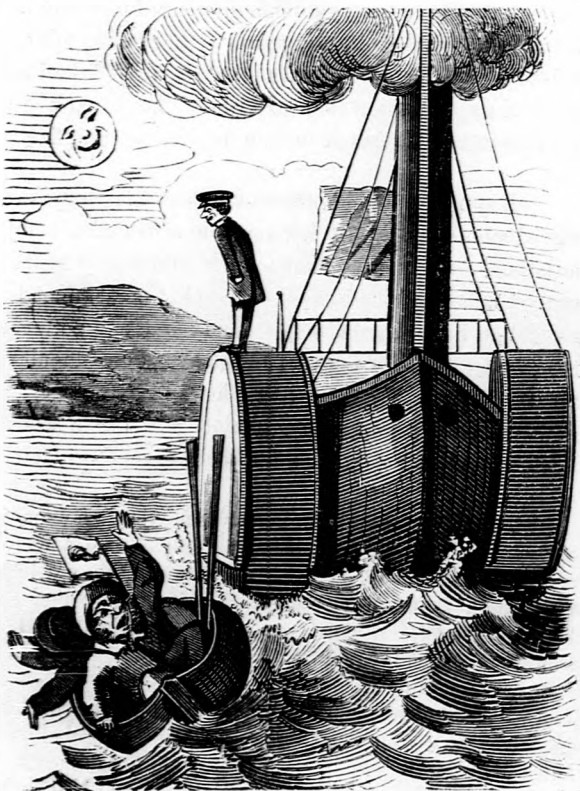
Regatta véletlen akadályokkal,
a hogy nem régiben megesett.

Két csónakász egy csónakon
Lapátot húzza, de nagyon.

Önkénytelen fürdő nem árt :
Izmos karok szelik az árt.

Csónaknak kár hogy nincs szeme,
Remorker hogy feltetszene.

Csónak, lapát távol libeg ;
Holdnál szárad nadrág, imeg.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása : Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Fmich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Polák.

Mai számunkban kárpótoljuk a mult számban elmaradt képeket.